

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a z členov senátu JUDr. Petra Dukesa, JUDr. Anny Markovej, JUDr. Margity Fridovej a JUDr. Aleny Priecelovej, v právnej veci žalobcu **K., a. s., J.X., B.**, zast. advokátom JUDr. A.B., J.X., B., proti žalovanému **D., a.s., Š., o zaplatenie 55 044 180,- Sk**, vedenej na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 16 Cb 58/99, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2006 č. k. 3 Obo 255/2005-522, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 14.09.2006 č. k. 3 Obo 255/2005-522 rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi 54 242 780,- Sk a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá, zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie 35 613 480,- Sk zamietol a vo zvyšku rozsudok v napadnutej časti potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol:

Predmetom odvolacieho konania je právo žalobcu voči žalovanému na zaplatenie 54 242 780,- Sk náhrady škody z titulu skutočnej škody a ušlého zisku za roky 1995 až 1999, ktorá žalobcovi vznikla porušením zmluvného záväzku realizovať výstavbu výrobné termoplastického granulátu PVAL termoplastickej fólie a zabezpečiť výrobu min. 200 ton fólií ročne, počínajúc rokom 1993.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti dospel zhodne so súdom prvého stupňa k záveru, že žalobca preukázal predpoklady náhrady škody, a to v časti o zaplatenie 18 629 300,- Sk, predstavujúcej ušlý zisk za roky 1995 a 1998, v ktorej časti súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď žalobe vyhovel.

V konaní bolo totiž nepochybne preukázané, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá platná zmluva o výrobnotechnologickej a finančno-obchodnej spolupráci z 03.07.1992 (č.l. 4), v § 1 bod 1 ktorej sa žalovaný zaviazal realizovať výstavbu výrobné termoplastického granulátu PVAL termoplastickej fólie a zabezpečiť výrobu min. 200 ton fólií ročne, počínajúc rokom 1993 s tým, že pozná technológiu výroby (§ 2 bod 2, 3 zmluvy) a v zmysle § 5 bod 1 tejto zmluvy preberá ako nadobúdateľ zodpovednosť za škody, ktoré vzniknú žalobcovi ako poskytovateľovi v dôsledku nedodržania tejto zmluvy.

Z výsledkov dokazovania je zrejmé, že žalovaný v súlade s § 1 bod 2 uvedenej zmluvy neuskutočnil v termíne od 15.01.1993 do 15.04.1993 skúšobnú prevádzku a následne nevyprodukoval 200 ton fólií ročne, keďže ako vyplýva z jeho faxov z roku 1995 (č.l. 64, 65), až v tomto roku oznámil žalobcovi ukončenie výskumných poloprevádzkových skúšok, v januári 1996 zastavil výrobu (č.l. 128), pričom neúspešnosť technológie sám deklaroval v liste z 01.10.1997 (č.l. 72).

Za takýchto skutkových okolností je zrejmé, že žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť z dôvodu, že nezvládol technologický proces výroby, ktorý deklaroval tak, ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa, na ktorého dôvody v tomto smere v podrobnostiach poukazuje i Najvyšší súd Slovenskej republiky. Námietky žalovaného, týkajúce sa vlastníctva

technologického zariadenia, sú z tohto dôvodu nielen právne irelevantné, ale najmä bez ďalšieho vecného významu.

Porušením uvedenej povinnosti vznikla žalobcovi škoda vo forme ušlého zisku, ktorý by bol býval dosiahol v spojení s vyvíjanou aktívnou akvizičnou činnosťou, ktorú v konaní pred súdom prvého stupňa nepochybne preukázal za roky 1995 a 1998 (č.l. 333 – 335 a č.l. 351 a nasl. a č.l. 412), a ktorá škoda je preto v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaným. Vznik tejto škody, ktorú ako takú nespochybňuje ani žalovaný, žalobca uplatnil na súde žalobou, doručenou 29.03.1999, t.j. v premlčacej štvorročnej lehote v súlade s ust. § 397 Obch. zák.

Za týchto skutkových a právnych zistení Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Nitre v tejto napadnutej časti podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Keďže žalobca aktívnu akvizičnú činnosť za roky 1996 a 1997 ani v ďalšom konaní pred súdom prvého stupňa nepreukázal, je záver súdu prvého stupňa o dôvodnosti žaloby v časti škody z titulu ušlého zisku za toto obdobie nesprávny, nakoľko žalobca v tejto časti žaloby neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik škody, ktorý by bol v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti v spojení s odôvodnením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v jeho uznesení zo dňa 23.11.2004 č. k. 5 Obo 235/2003.

Za nedôvodný považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež nárok žalobcu na zaplatenie 16 984 180,- Sk, ktorý žalobca uplatnil z titulu skutočnej škody, pozostávajúcej z úrokov za finančné prostriedky, ktoré do spoločného projektu sa žalovaným vložil.

V zmysle § 379 Obch. zák. sa škoda všeobecne člení na dve zložky, a to škodu skutočnú a ušlý zisk. V konkrétnom prípade môže vzniknúť iba skutočná škoda, resp. iba škoda vo forme ušlého zisku, resp. ako skutočná škoda, tak i ušlý zisk.

Nahrádza sa zásadne škoda v rozsahu, v ktorom vznikla, či ide len o niektorú z uvedených zložiek, alebo súčasne obe zložky škody.

Skutočnú škodu predstavuje predovšetkým zmenšenie hodnoty majetku (škoda spočíva v poškodení alebo zničení veci, alebo v jej strate), ďalej zníženie alebo strata majetkového práva, resp. nutnosť vynaložiť náklady, ktoré by pri pravidelnom behu veci nebolo potrebné vynaložiť, ktorá škoda musí byť v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti.

Žalobca so zreteľom k uvedenému vznik takejto škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaným, nepreukázal. Skutočnosť, že žalobca investoval finančné prostriedky, ktoré čerpal z kontokorentného účtu, do spoločného podnikateľského zámeru so žalovaným, je nielen jeho podnikateľským rizikom, ale najmä táto investícia nepredstavuje zmenšenie jeho majetku, a teda vznik skutočnej škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti. Žalobca za uvedené finančné prostriedky v súlade so zmluvou zakúpil technologické zariadenie, ktoré zostalo i naďalej v jeho vlastníctve, teda nejedná sa o žiadne nutne vynaložené prostriedky v súvislosti so škodnou udalosťou, z investovania ktorých sa práve jeho škoda prejavila vo forme ušlého zisku, ktorý by bol býval dosiahol, nebyť porušenia povinnosti žalovaným. Námietačka žalovaného, vznesená v odvolaní v tomto smere, je preto opodstatnená.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho v časti, ktorou bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený, zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Na zdôvodnenie dovolania uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čím je daný dôvod na podanie dovolania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. c/ OSP. V dovolaní ďalej uviedol:

Odvolací súd správne ustálil, že zmluva, uzatvorená medzi účastníkmi konania, bola platná a nebola zrušená, že v zmysle zmluvy vyplývali pre žalovaného jasné povinnosti – predovšetkým povinnosť realizovať technologický proces výroby a vyrábať 200 ton fólií ročne od 01.01.1993 a že porušením tejto zmluvnej povinnosti vznikla žalobcovi škoda z titulu ušlého zisku, ktorú by nepochybne bol žalobca dosiahol.

Nemožno však súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, ktorým tento nepriznal žalobcovi náhradu škody za roky 1996 a 1997 z dôvodu, že za tieto roky žalobca nepreukázal aktívnu akvizičnú činnosť, a teda v tejto časti žaloby, podľa názoru odvolacieho súdu, neunesol

žalobca dôkazné bremeno a nepreukázal vznik škody, ktorý by bol v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti. Žalobca má za to, že nie je možné prijať právny záver uvedený v napadnutom rozhodnutí, v zmysle ktorého na jednej strane žalobca preukázal predpoklady vzniku škody za roky 1995 a 1998, avšak za roky 1996 a 1997 ich nepreukázal, keďže súdu nedoložil písomné dôkazy o tom, že vyvíjal aktívnu akvizičnú činnosť za tieto roky. Odvolací súd si totiž, podľa názoru žalobcu, nesprávne vyložil význam aktívnej akvizičnej činnosti vo vzťahu k existencii zákonných predpokladov nevyhnutných na preukázanie vzniku škody.

V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobca v súvislosti s uzatvorenou zmluvou vyvíjal permanentnú akvizičnú činnosť prakticky od uzatvorenia zmluvy až do roku 2000, kedy bola vypracovaná posledná marketingová odbytová štúdia (doložená žalobcom do súdneho spisu), pričom ani v jednom konkrétnom prípade nedokázal vinou žalovaného uzatvoriť právne záväznú zmluvu. Žalobca vypracovával podrobné odberateľské a marketingové štúdie (závery niektorých sa nachádzajú v súdnom spise), kontaktoval viac ako 100 potenciálnych zákazníkov na odber vodorozpustnej fólie (časť korešpondencie sa nachádza v súdnom spise), prostredníctvom svojich obchodných zástupcov, afiliácií a delegatúr špecializovaných na predaj výrobkov po celom svete (K., a. s. mal totiž od roku 1970, ako jedna z mála spoločností v bývalej ČSSR, oprávnenie na výkon zahranično-obchodnej činnosti) sa zúčastňoval rôznych marketingových prezentácií a výstav, kde boli prezentované skúšobné vzorky výrobku. Toto všetko žalobca vykonával v období po uzatvorení zmluvy prakticky až do roku 2000, teda v období, kedy svetový trh s vodorozpustnou fóliou každoročne rástol o viac ako 25% (preukázané článkami zo svetovej tlače, ktoré doložil žalobca do súdneho spisu) a v období, kedy podľa názoru samotného žalovaného bol reálny predpoklad odbytu produkcie minimálne od 143 ton do 400 ton vodorozpustnej fólie ročne (vyplýva to z marketingovej štúdie z októbra 2002, ako aj z písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 25.05.2005). Všetky aktivity žalobcu však ani v jednom konkrétnom prípade neskončili a ani nemohli skončiť uzatvorením právne záväznej odberateľskej zmluvy s konkrétnym odberateľom. Každý odberateľ totiž pred uzatvorením zmluvy potreboval dodanie väčšieho množstva vzoriek výrobkov na odskúšanie (cca 2 tony výrobných vzoriek), požadoval bližšie informácie ohľadom garancie stability technických parametrov výrobkov (aby sa nestalo, že v rôznych dodávkach bude rôzna dĺžka rozpustnosti fólie), garancie flexibility výroby z hľadiska sortimentu (je viac sortimentov vodorozpustnej fólie s ohľadom na účel použitia), informácie ohľadom začatia výroby, dodacích lehôt a pod.

Keďže žalovaný nedokázal proces výroby daného produktu spustiť v podmienkach permanentného výrobného procesu, nebolo možné na konkrétne otázky potenciálnych odberateľov poskytnúť dostatočné odpovede a dať dostatočné garancie, a teda vinou žalovaného nebolo možné žiadnu z akvizícií ukončiť uzatvorením konkrétnej odberateľskej zmluvy. Ak by bol totiž žalobca takúto zmluvu uzavrel, zapríčinil by vznik d'álšej škody z titulu zmluvných pokút a penálov, nakoľko by ju „vd'aka“ žalovanému nedokázal splniť. Žalobca teda ani za roky 1995 a 1998, za ktoré odvolací súd priznal jeho právo na náhradu škody, nepreukázal súdu zabezpečený odbyt 200 ton produkcie ročne, vydokladoval len uskutočnenie prvotných aktivít zameraných na komunikáciu s potencionálnym odberateľom, t.j. preukázal, že má zabezpečený odbyt vodorozpustnej fólie, keďže záujem o ňu nepochybne bol.

V druhom rade je potrebné uviesť, že vyvíjanie akvizičných aktivít v určitom roku, teda prvotný kontakt na potencionálneho zákazníka, úvodná korešpondencia, prezentácia malých reklamných vzoriek, rokovania ohľadom ceny, množstva, času dodávok a sortimentu, nevyhnutne nemusia viesť k uzatvoreniu zmluvy v danom roku a k realizácii dodávok v tom istom roku. Znamená to, že pokiaľ žalobca vykonával aktívnu akvizičnú činnosť za roky 1992, 1993 a 1995, táto jeho činnosť sa v prípade, že by žalovaný neporušil svoje zmluvné povinnosti, mala a nevyhnutne aj musela prejaviť v záverečných rokovaniach, uzatvorených kontraktach a následne v konkrétnych dodávkach fólie práve v rokoch 1996 a 1997, za ktoré odvolací súd nepriznal žalobcovi právo na náhradu škody. Okrem toho samotný žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení z 27.05.2005 uvádza, že keď sa zmluvnými stranami dňa 15.11.1995 vyhodnocovala realizovaná akvizičná činnosť, bol reálny predpoklad umiestnenia na trhu 143 ton vodorozpustnej fólie, čo predstavovalo takmer 3/4 ročnej plánovanej produkcie 200 ton. Krátko po vyhodnotení akvizičnej činnosti, a to v januári 1996, však nastal zlom vo vzťahoch žalobcu a žalovaného, keď žalovaný pre nedosiahnutie požadovaných technických parametrov zastavil aj prebiehajúci skúšobný chod linky na výrobu PVAL fólie (ako to konštatuje aj odvolací súd na strane 9, svojho rozhodnutia) a žalobcu vyzval, aby s technologickým zariadením opustil areál výroby žalovaného. Ďalšia možnosť výroby bola teda bezprostredne ohrozená z dôvodu, že žalovaný nedokázal vyrobiť tovar v požadovanej kvalite.

V treťom rade je tiež potrebné uviesť, že nie je pravdou, žeby žalobca vôbec nepreukázal aktívnu akvizičnú činnosť za roky 1996 a 1997. Z výsluchu svedka Ing. J.M., vypočutom na pojednávaní pred Krajským súdom v Nitre dňa 15.03.2005, vyplýva, že svedok nastúpil do obchodnej spoločnosti žalobcu v apríli 1996 ako riaditeľ obchodnej skupiny s kompetenciami výlučne v obchodno-odbytovej oblasti žalobcu. Svedok, ktorý mal od apríla 1996 do konca roku 2000 okrem iného na starosti aj realizáciu projektu so žalovaným (zabezpečenie odbytu vodorozpustnej fólie), výslovne súdu uviedol, že „žalobca celý čas hľadal obchodných partnerov na odber fólie...“. Keďže svedok pracoval u žalobcu len od apríla 1996, treba svedkove slová „celý čas“ vykladať v kontexte rokov 1996 (od apríla), 1997, 1998, 1999 a 2000. Svedeckou výpoveďou teda žalobca preukázal výkon akvizičných činností aj za obdobie rokov 1996 a 1997, pričom odvolací súd túto výpoveď vo svetle iných vykonaných dôkazov nikdy nespochybnil.

V neposlednom rade je potrebné uviesť, že aktívna akvizičná činnosť žalobcu, nech už bola vykonávaná v akomkoľvek rozsahu a v akomkoľvek období, priamo nesúvisí s existenciou škody na strane žalobcu. Škoda žalobcu, vzniknutá z titulu ušlého zisku z predaja produktov za roky 1996 a 1997, by aj v prípade, že by žalobca v rokoch 1996 a 1997 dennodenne oslovoval potenciálnych zákazníkov a viedol s nimi opakované rokovania, nebola ani väčšia, ani menšia, než je presne tá škoda, ktorú si žalobca žalobou uplatnil, a ktorú mu odvolací súd nepriznal. Je to presne tá istá škoda, ktorá by žalobcovi vznikla dokonca aj v prípade, že by žalobca mal všetkých odberateľov na 200 ton produkcie zazmluvnených právne záväznými zmluvami. Je to škoda, ktorá žalobcovi vznikla výlučne a len z titulu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaným, spočívajúcej v nezabezpečení výroby 200 ton produkcie v požadovanej kvalite. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a vyvíjanou aktívnou akvizičnou činnosťou, nie je totiž vôbec žiadna. Okrem toho je potrebné si tiež uvedomiť, že žalobca nemal zmluvnú povinnosť vykonávať akvizičnú činnosť, ale v zmysle ust. § 4 zmluvy zo dňa 03.07.1992 mal vykonávať predaj výrobkov na tuzemskom a zahraničnom trhu. Aktívna akvizičná činnosť teda nebola zmluvnou povinnosťou, ale prvým predpokladom na to, aby žalobca mohol realizovať svoju zmluvnú povinnosť predaja výrobkov na tuzemskom a zahraničnom trhu. Táto jeho zmluvná povinnosť bola samozrejme podmienená zmluvnou povinnosťou žalovaného vyrobiť 200 ton produkcie v požadovanej kvalite. K splneniu tejto svojej zmluvnej povinnosti sa však žalobca nikdy nedostal, keďže žalovaný produkciu v požadovanom množstve a kvalite nikdy nevyrobil. Žalobca teda ničím

neporušil svoje zmluvné povinnosti a nemôže niesť vôbec žiadnu spoluzodpovednosť za vznik svojej vlastnej škody, ktorá mu vznikla z titulu ušlého zisku.

Za nedôvodný považoval odvolací súd taktiež nárok žalobcu na zaplatenie skutočnej škody vo výške 16 984 180,- Sk, pozostávajúcej zo zaplatených úrokov za finančné prostriedky, ktoré do spoločného projektu žalobca vložil. Odvolací súd ustálil, že skutočnosť, že žalobca investoval finančné prostriedky, ktoré čerpal z kontokorentného účtu do spoločného podnikateľského zámeru so žalovaným, je nielen jeho podnikateľským rizikom, ale najmä táto investícia nepredstavuje zmenšenie jeho majetku, a teda vznik skutočnej škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti. Odvolací súd však túto skutočnosť neposúdil správne.

Je síce pravdou, že žalobca na základe zmluvy vložil do spoločného projektu sumu 27 miliónov Sk, ktorá v zmysle ust. § 3 zmluvy zo dňa 03.07.1992 bola následne použitá na demontáž starej technológie, úhradu akontačných platieb za dovozy, na úhradu realizovaných dovozov zariadenia (zmäkčovací reaktor, zvarovací stroj, vyfukovacie zariadenie), ako aj na montáž nového zariadenia, avšak podstatné je, že táto suma mala byť žalobcovi podľa zmluvy zaplatená zo strany žalovaného, a to najneskôr do 9 mesiacov od poskytnutia jednotlivých splátok. Zmluva v ust. § 3 ods. 3 totiž jednoznačne stanovila povinnosť vrátenia takto poskytnutých peňažných prostriedkov žalobcovi v presne stanovených lehotách. Vloženie sumy 27 mil. Sk zo strany žalobcu teda nebola jeho podnikateľská investícia, ktorá by mohla byť chápaná ako nejaké podnikateľské riziko z podnikateľského zámeru, ale išlo len o zmluvnú dohodu o prefinancovaní výrobného zariadenia pre žalovaného na základe jeho objednávky a vzájomnej písomnej dohody. Keby si žalovaný svoju zmluvnú povinnosť vrátenia peňažných prostriedkov včas splnil, kontokorent by nezostal neuhradený v priebehu rokov 1995, 1996, 1997 a 1998 a žalobca by nemusel Č., a. s., za obdobie od 28.03.1995 do 28.03.1999 uhrádzať úroky v celkovej výške 16 984 180,- Sk za čerpanie investovanej sumy po túto dobu zo svojho kontokorentného bankového účtu. Táto škoda teda žalobcovi jednoznačne vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti zo strany žalovaného, ktorý si v rozpore so zmluvou vlastnícky nezabezpečil dovezené technologické zariadenie, a teda neuhradil žalobcovi včas jeho investované finančné prostriedky tak, ako to predpokladala platne uzatvorená zmluva. Vznik skutočnej škody spočívajúcej v reálnom znížení majetku žalobcu je teda v príčinnej súvislosti

s porušením povinnosti žalovaného, pretože v prípade, že by žalovaný zmluvu neporušil a technológiu si vlastnícky zabezpečil vysporiadaním žalobcových zmluvných nárokov, žalobca by kontokorentný úver ešte v priebehu roku 1993, resp. v nasledujúcom roku uhradil v plnom rozsahu a v rokoch 1995, 1996, 1997 a 1999 by mu nevznikali ďalšie skutočné škody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok je prípustný, dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutej časti v medziach podaného dovolania a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Dovolateľ nesprávnosť rozsudku odvolacieho súdu vidí v tom, že odvolací súd podľa názoru dovolateľa dospel k nesprávnym skutkovým záverom ohľadne ušlého zisku za roky 1996 a 1997, keď podľa názoru odvolacieho súdu žalobca za toto obdobie akvizičnú činnosť nepreukázal ako aj ohľadne skutočnej škody vo výške 16 984 180,- Sk. Následne dovolateľ skutkovo argumentuje, že žaloba žalobcu je aj v uvedenej časti dôvodná.

Podľa ust. § 242 ods. 1 OSP dovolací súd preskúma rozhodnutie dovolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý. Ak nejde o vady uvedené v § 237, neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 14.09.2006 (č.l. 513) vyplýva, že odvolací súd odvolanie žalovaného prejednal za prítomnosti právnych zástupcov účastníkov konania, bola podaná správa o doterajšom priebehu konania a právni zástupcovia sa vyjadrili k predmetu odvolacieho konania. Zo zápisnice nevyplýva, že by odvolací súd v zmysle ust. § 213 a § 220 ods. 1 OSP dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa opakoval. Dovolateľ však toto prípadné pochybenie odvolacieho súdu v dovolaní nenamieta, a teda zrejme vychádza z toho, že odvolací súd ku svojim skutkovým záverom dospel postupom neodporujúcim ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku. Dovolací súd však aj napriek tomu, že dovolateľ takéto námietky neuplatnil, tento postup odvolacieho súdu v uvedenom smere preskúmal v rozsahu vymedzenom v ust. § 242 ods. 1 OSP. Podľa obsahu

spisu odvolací súd dokazovanie, vykonané súdom prvého stupňa, neopakoval ani nedoplnil, a teda ide o vadu odvolacieho konania, Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že táto vada nemá za následok nesprávnosť rozhodnutia.

Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, a to v takom rozsahu, že na jeho základe je možné dospieť k správnym skutkovým záverom. Napokon účastníci vykonanie ďalšieho dokazovania ani nenavrhovali. Za tohto procesného stavu je preto potrebné vychádzať z toho, čo tvorí obsah spisu. Podľa názoru dovolacieho súdu skutkové závery odvolacieho súdu nie sú v rozpore s obsahom spisu, a preto aj keď odvolací súd v uvedenom smere pochybil, dovolací súd jeho rozhodnutie považuje v napadnutej časti za vecne správne, a preto na toto pochybenie v zmysle ust. § 242 ods. 1 OSP neprihliadal.

Skutkové námietky dovolateľa, aký zisk by bol dosiahol za sporné obdobie, teda za roky 1996, 1997 bez konkrétnych dôkazov sú len teoretické úvahy. Dodávateľ sám konštatuje, že potencionálni dodávatelia požadovali vzorky výrobkov, ktoré im nemohol poskytnúť, lebo výroba neprebiehala, a to vinou žalovaného. Aj v prípade, že toto tvrdenie žalobcu je pravdivé, ešte to neznamená, že niekto zo záujemcov by skutočne so žalobcom aj príslušnú zmluvu o dodávke uzavrel. Aj keď bol na trhu o výrobok tohto druhu záujem, to ešte neznamená, že v spornom období by skutočne bol záujem o výrobok ponúkaný žalobcom.

Obdobný záver vyplynie aj pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu ohľadne skutočnej škody. Teda okolnosť, že žalovaný mu mal podľa zmluvy poskytnúť určité finančné prostriedky, ešte neznamená, že kontokorent by bol uhradený a žalobcovi by nevznikla povinnosť platiť úroky, ktorých zaplatením mu podľa jeho názoru vznikla skutočná škoda. Dovolací súd sa preto stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že ak žalobca finančné prostriedky čerpané z kontokorentného účtu investoval, ide výlučne o jeho podnikateľský zámer, týmto postupom nedošlo k zmenšeniu jeho majetku a pokiaľ banke platil príslušné úroky, išlo výlučne o zmluvný vzťah medzi ním a bankou. V tomto smere niet priamej príčinnej súvislosti medzi tým, že žalovaný mu neposkytol určité finančné prostriedky a tým, že zaplatil banke príslušné úroky. Teda dovolací súd považuje skutkové závery odvolacieho súdu za logické, neodporujúce zákonu, zodpovedajúce obsahu spisu a aj za náležité zdôvodnené.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 243b ods. 1 zamietol.

Žalovanému, ako úspešnému účastníkovi dovolacie trovy nevznikli, a preto dovolací súd náhradu týchto trov mu nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. októbra 2008

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu